

BLOEDEN ZAL JE

Alle personages en gebeurtenissen in dit verhaal zijn fictief.
Enige overeenkomsten met de werkelijkheid, berust op louter
toeval.

© DIANA VAN HAL
www.dianavanhal.com

Redactie | Coaching: Inanna van den Berg
www.ambilicious.nl

Omslagillustratie Wim van Hal

Uitgeverij Verba Montem

*Verba
Montem*

Tweede druk 2017
ISBN 978-90-825095-3-3
NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of
openbaar gemaakt wordendoor middel van druk, fotokopie,
microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de auteur.

DIANA VAN HAL
BLOEDEN ZAL JE

*Ieder van ons is een schrijver.
Ons leven een aaneenschakeling van boeken.*

*In die boeken komen we personages tegen,
die ons leven verrijken.*

*Zij halen het beste in ons naar boven,
maken ons leven aangener.*

*Maar ook personages, die voor een conflict zorgen.
Deze kunnen van ons leven een hel op aarde maken,
maar we kunnen er ook van leren.*

*Sommige personages doen een paar hoofdstukken
mee, anderen de serie lang.*

*De keuzes die we maken, zorgen voor wendingen in
ons verhaal.*

*Jij bent de schrijver van je eigen verhaal.
Dus volg je dromen, maak de beste keuzes,
streef naar jouw happy end.*

Michael leunt tegen de muur in de hal aan, trillende armen van de inspanning. Zweet druppelt van zijn hoofd op zijn schouders. Of is het van de regen? Eigenlijk interesseert het hem niet zoveel waar het van komt.

‘Kom op, Linds, schiet eens op.’

‘Ik doe mijn best, oké?’

Ze beweegt de sleutel gehaast heen en weer in het slot, net zolang tot hij door de weerstand van de cilinder heen is. Met een zwaai gooit Lindsey de deur open en stapt aan de kant, zodat Michael erdoor kan. Voorzichtig zet hij het pakket op de eettafel naast de computer.

‘Morgen moeten we echt de huisbaas bellen. Dit is geen doen zo.’

Waarom ze voor het appartement aan de Victoria Lane in Everett niet de hoofdprijs betalen, dat begrijpt hij nu wel. Michael bekijkt de nieuwe aanwinst, het smoezelige karton en de laag plakband aan de bovenkant. Het is allicht beter dan het vier jaar oude apparaat wat net stuk moest gaan nu ze hem zo hard nodig hebben. Lindsey loopt de kamer uit en komt terug met een mes, dat ze hem in de handen drukt.

‘Jij installeert hem en ik ruim de rotzooi op?’

Zonder op antwoord te wachten vertrekt Lindsey naar de keuken, waar het een bende is, weet Michael. Het aanrecht ligt bezaaid met vuile bekers, borden en verpakkingen van de thuisbezorgde maaltijd. Het resultaat van tien uur lang zoeken naar een nieuwe baan. Natuurlijk ging de oude printer stuk net voor ze een goede sollicitatiebrief hadden uitgeprint. Venijnig steekt hij het mes door de dikke laag

plakband, rukt het naar beneden en let daarbij niet op. Het bloed sijpelt langzaam uit de snee in zijn duim. Automatisch steekt hij hem in zijn mond. Een mengeling van ijzer en vuil bereikt zijn smaakpapillen.

‘Verdomme.’

Het is dat de electronicawinkel op Harris Street de enige in de wijde omtrek is die op zaterdag koopavond heeft. Voor geen goud zet hij daar nog een stap binnen. Het excuus van de eigenaar dat er na de overname nog gerenoveerd moet worden, interesseert hem geen donder. Hij had toch op zijn minst de doos kunnen schoonmaken. Wie weet wat voor ziektes er op dit moment zijn bloedbaan binnendringen.

Met zijn ongeschonden hand trekt hij de bovenkant van de doos open en bekijkt de printer en het instructieboekje. Het voornaamste is dat ze er één hebben. Van dit apparaat hebben ze beiden profijt in de toekomst.

‘Ben je bijna klaar?’

Lindsey komt met twee glazen frisdrank de woonkamer binnen.

‘Wat denk je zelf?’

Zijn gevloek is vast in de keuken te horen geweest. Dat moet toch een indicatie zijn dat het niet zo soepel verloopt. ‘Nee, natuurlijk niet. Wat een klote ding zeg. “Plug en Play” staat er op de doos, toch? Nou, forget it. Er zit een bijsluiter in met een heel instructieschema. Ik denk dat ik nog zeker tien minuten nodig heb. Het kunnen er ook dertig zijn.’

Hij laat zijn voorhoofd op zijn hand rusten en bladert door het boekwerk onder zich.

‘Er moet ergens een code staan om hem te activeren.’

‘Ik gooi de pizzadozen buiten in de papiercontainer. Ben zo terug.’

Ze vertrekt zonder jas. De deur is amper twee seconden dicht of het appartement wordt door de bliksem verlicht, gevolgd door een enorme donderklap. April doet wat hij wil, denkt Michael. Zijn gedachte wordt meteen bevestigd door

de regen, die met geweld tegen de ramen slaat. Arme Linds. Eindelijk, daar is de code. Nog maar een paar klikken, en... Het moeilijkste is achter de rug. Alleen nog een test pagina printen. Met een druk op de knop is dat gerealiseerd. Een geraas stijgt op uit het kleine, zwarte ding. Mooi, tijd om zijn welverdiende glas cola op te drinken.

De deur zwaait open en Lindsey staat met een verontrust gezicht voor hem. Doorweekt.

'Gooi ik net die dozen weg, kom ik toch een griezel in de steeg tegen. Die vent botst zo tegen me op en loopt door zonder wat te zeggen. Het is daar al zo lekker verlicht, niet dus. Maar het is gelukt? Heb je de brief al uitgeprint?'

Hallo, hoe snel denkt ze dat hij is? Hij weet niet eens waar dat document staat. Weer een bliksemflits, gevolgd door een gebulder van jewelste. Het onweer hangt recht boven het appartement. Misschien is het raadzaam om de stekkers uit het stopcontact te trekken, denkt Michael. Voordat die inslaat en de printer doorbrandt, nog voor ze hem kunnen gebruiken. Opschieten dus.

'Nee, nog niet. In welk mapje staat...'

Hij ziet de verwarring op haar gezicht en volgt haar blik naar de printer.

'Wat is dat dan?'

Irritatie in haar stem.

'De testpagina.'

'Het lijkt op iets anders, Michael.'

Hij grijpt het van de printer. De bliksem zorgt voor een akelig schijnsel op het papier. Dan dringt het door waar ze precies naar kijken. Zijn grip verslapt en het vel valt uit zijn handen. Lindsey's gegil weerkaatst tegen de muren en vult het appartement. Michael staart naar het papier, niet in staat zich te bewegen. Een knal van buiten ontdooit hem uit zijn bevroren stand.

'We moeten de politie bellen.'

Onderweg naar zijn telefoon op de salontafel bemerkt hij

de stilte. Lindsey is opgehouden met gillen. Ze staart in het luchtledige, haar gezicht lijkleek.

‘Linds, gaat het?’

Een kleine beweging van haar hoofd, wat door moet gaan voor een bevestiging. Ze zakt in elkaar.

Mark wacht met een frons op zijn gezicht en een paraplu boven zijn hoofd op Spencer.

‘Begreep je date het?’

Spencer haalt een hand door zijn bruine, warrige haar. Vanuit het restaurant is hij meteen naar Everett gereden.

‘Ze weet toch dat ik rechercheur moordzaken ben en dat ik altijd en overal een oproep kan krijgen. Ook tijdens een romantisch diner.’

Er verschijnt een trieste blik in zijn ogen.

‘Maar, waar moeten we naartoe? Wat weten we?’

Het is al moeilijk genoeg om Jennifer een leugen voor te schotelen over zijn relatie, voor haar eigen bestwil is hem verteld. Tegen Mark kan hij beter zo min mogelijk over deze poppenkast praten, die heeft de façade meteen door.

Mark begrijpt de hint.

‘Tweede verdieping. De plaatselijke politie kreeg de oproep binnen van iemand die een foto van een dooie uit de printer kreeg. Zij hebben ons ingeschakeld en ik heb Aaron Collins van het Forensisch Instituut erbij geroepen. Met een beetje mazzel is hij al aanwezig.’

Met zijn vingers wrijft Spencer over zijn denkrimpel, om het gedachteproces in gang te zetten. Het kost hem moeite om over te schakelen van een diner bij kaarslicht naar een sterfgeval en apparatuur.

‘Die dode, is het een man of een vrouw? Is er een lichaam gevonden?’

Met twee treden tegelijk snelt hij de trap op. Mark volgt vlak achter hem.

‘Meer weet ik niet. We hebben geen melding binnen gehad over een gevonden lijk.’ Mark klopt op een deur.

Lindsey en Michael staat in sierlijke letters in een glazen plaat gegraveerd. De deur gaat open, een agent in uniform staat in de deuropening. Achter hem licht de ruimte op door een bliksemflits. Zijn spitse gelaatstrekken, bleke huid en het pikzwarte haar doen wat spookachtig aan. Spencer toont hem zijn badge.

‘Rechercheurs Spencer Bennet en Mark Hamilton, afdeling moordzaken.’

De agent knikt een keer.

‘Agent Henry Wells, Everett politiebureau.’

Na een korte samenvatting wijst hij naar de woonkamer. ‘De technisch opsporingsambtenaar zit daar achter de pc. Ik heb de bewoners in een andere kamer ondergebracht. Vooral de vrouw is aardig geschrokken. Ik geef haar geen ongelijk. Het is geen prettig gezicht, al is het maar een foto. Ze heeft kort het bewustzijn verloren, maar weigert zich medisch te laten onderzoeken.’

Spencer kijkt vanuit de hal de woonkamer in. Achter de computer zit een tenger persoon met blond stekeltjeshaar.

‘Hey, Spenc. Ik ben vast aan de slag gegaan.’

Voor Spencer kan reageren, draait Aaron zijn gezicht weer naar het beeldscherm toe.

‘Mark, ga jij met die mensen praten? Dan kijk ik wat Aaron gevonden heeft.’

Vluchtig scant Spencer met zijn speurdersoog de kleine woonkamer. Hippe, gelamineerde meubels, lichte muren, moderne lampen. Doorsnee inrichting van een jong stel.

‘Hey, Aaron, is dit het kiekje waar het om gaat?’

Spencer pakt de bewijshoes met daarin het vel van de kleurenprinter en draait het papier richting de halogeenlamp in de hoek van de kamer. In het volle licht worden de details pas duidelijk. Het is een werkplaats of opslagruimte. De muren zijn van beton en er ligt her en der gereedschap.

In het midden van de foto zit een man op een houten stoel, met daaronder een plas bloed op een eveneens betonnen vloer. De ogen van de man zijn zwart, met strepen geronnen bloed over zijn wangen. Zijn ze uitgestoken?

Het meest verontrustende is wel dat zijn linker onderbeen ontbreekt en het in de armen van de man is geplaatst, alsof hij een baby vasthoudt. Zijn hoofd rust op zijn eigen enkel, met de voet langs zijn wang.

Spencers maag trekt zich samen. Hij weet niet hoe snel hij het papier weer moet neerleggen.

‘Wat heb jij gevonden, Aaron?’

De forensische techneut tikt op de achtergrond driftig op het toetsenbord.

‘Nog niet veel. Ik probeer de locatie te herleiden van waaruit de printopdracht is verstuurd. Deze mensen probeerden een testpagina te printen. In plaats daarvan kregen ze deze.’

Aaron wijst naar het vel papier.

‘De printer moet dus van buitenaf zijn aangestuurd. Tot nu toe lukt het niet de locatie te achterhalen. Ik neem alles wel mee naar het Forensisch Instituut. Daar hebben we meer mogelijkheden. Sarah kan de afbeelding inscannen en door een programma laten analyseren. Ze is daar heel goed in. Als iemand kan achterhalen waar dat lichaam verstopt is, dan is zij het. Of hebben jullie het al gevonden?’

Spencer schudt zijn hoofd.

‘Geen melding, geen lijk. Ik hoop dat jij en Sarah er snel achter komen waar de foto gemaakt is.’

Spencer werpt een laatste blik op de man op de stoel. Het is in scene gezet. Iemand wilde dat de foto werd gevonden.